

KONYA'DA YENİ BİR DERGİ: ÇINAR 1889

29 yıllık geçici (!) bir ayrılıktan sonra, Konya'mıza kesin dönüş yaptığım tarihin üzerinden 38 yıl geçmiş: 1988-2026. Kısmet olur da 2028'i görürsek kırkımız çıkacak. Araya giren 29 yıl boyunca Konya'yla ilgim hiç kesilmedi, çünkü bütün sülalem Konya'da yaşıyordu. Selçuk Üniversitesi'nin kuruluşundan sonra düzenlenen toplantılara da çağrılır olmuştuk Dememiz odur ki, eski dostlarımıza yenilerini de eklemiş oluyorduk.

Konya'ya yerleşip de çevremizi genişletince yazı hayatımızın ufukları da genişlemişti. Artık gazetelerimizde köşe sahibi olmuştum, gazete ek veya özel sayfalarında yazılarım yer alıyordu, hatta dergilerde de Saim Sakaoğlu adı görülür olmuştu. Hasılı artık Konyalı bir bilin insanı olmanın ötesinde Konya'nın kültür, sanat ve edebiyat alanlarında da, zamanı uy-

gun olduğu kadar yazabilen bir Konyalı olmuştum.

Konya'da yayımlanan bazı dergilerde de yazıyordum. **Aka, Anadolu'da Hedef, Barrem, Çağrı, Çalı, İhlamur, K+ARTI, Meram (Yazda, Kışta, vb.) Seviyenin Kadrosu, Sille, Şehir, Türkçe Kimlik.** Ayrıca bazı gazetelerde de uzun veya kısa süreli olarak yazıyordum. **Yeni Konya** ile **Merhaba** uzun soluklu yazdığım gazetelerdi. **Yeni Meram, Konya Postası, Yenigün** de yazdığım öbür gazeteler arasında yer alıyordu. Başta

Merhaba olmak üzere haftalık kültür eki veren gazetelerimizde de çok sayıda yazılarımız yer almıştır. Bunların başında **Merhaba'nın Akademik Sayfalar'ı** gelmektedir.

Yeri gelmişken Konya'da yayımlanan bilimsel dergilerde de yazılarım yer alıyordu: **Selçuk Üniversitesi Eğitim Fa-**

Prof. Dr. Saim
SAKAOĞLU

"3. Anılar Günü - Mezunlar Buluşması"

17.05.2026

kültesi Dergisi (önceki dönem). Selçuk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Dergisi, Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, Selçuk Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Dergisi. Ayrıca Türk Kütüphaneciler Derneği Konya Şubesi'nin yayın organı olan Bilgi Yolu dergisi de yazılarımın yer aldığı organlar arasında sayılmalıdır. Popüler dergiler arasından da **Konya Life**'i unutmamız gerekiyor. Gözden kaçanlar da olabilir diye düşünüyorum. Hemen hatırlatalım, bu arada Konya'da yayımlanıp da bizden yazı istemeyen dergilerin olduğu da unutulmamalıdır. Çünkü biz, yazı istenilince yazarız, sipariş yazıya yol açmayız.

Ülkemizde, KKTC'de, Asya, Avrupa ve Amerika'da yayımlanan yazılarımızın listesi elbette bu sayfaların konusu ol-

mayacaktır.

Araştırdım, soruşturdum; günümüzde Konya'da kültür ve sanat adına bir dergi yayımlanmıyormuş. Bu alanda yıllarını veren **Mahalle Mektebi** de Mayıs-Haziran 2022 tarihli 65. sayısıyla yayın hayatına son vermiş.

Tanıtacağımız dergimizin adı Çınar 1889... Henüz bir yaşında olan bir derneğimizin yayın organıdır. Kuruluşu 1889 yılına kadar uzanan tarihi Konya Lisesi binlerce mezununun hayatta olanlarını bir araya getirilmesi için 2024 yılında, okulun 1966 mezunlarından emekli hava albay Ufuk Tarhan ile 1964 mezunlarından İnşaat mühendisi Ali Yetiş Beylerin öncülüğünde bir grup oluşturulmuştu.

Bu topluluk geçtiğimiz yıllarda mensuplarıyla iki defa bir araya gelmiş ve anlamlı birer toplantıdan sonra buluşma yemeğinde bir araya gelmişlerdi. Bu arada Konya’da yaşayan mezunlarımız ve mensuplarımızdan bazıları, Konya Lisesi Mezunları ve Mensupları Derneği adı altında 1971 mezunlarından Hikmet Çay Bey’in başkanlığında bir dernek çatısı altında bir araya gelmişlerdi. İlk genel kurulu 25 Ekim 2025 tarihinde yapılmış ve 1994 mezunlarından Özkan Özkaymak Bey dernek başkanlığına seçilmişti.

Derneğimizin ilk etkinliklerinden biri de Lisemiz adına yayımlanacak olan dergimize katkı sağlamaktı. Okul içindeki çalışmaların, öğretmen ve öğrencilerin yazılarının yanında mezunlardan da yazı kabulü bekleniyordu. Çınar 1889’un ilk sayısı, 17 Mayıs 2026 Pazar günü düzenlenen 3. Anılar Günü’ne katılan mezun ve mensuplara sunulan hoş bir torbanın içinde yer alıyordu. Büyük boy ve 64 sayfa olan dergimizin içindekiler de son derece farklı ve ilgi çekici idi. Dergimizin imtiyaz sahibi Konya Lisesi adına okul müdürümüz Bahaddin Demirci Bey idi. Müdür yardımcısı Osman Uğur Bey sorumlu yazı işleri müdürü, Mustafa Türker Bey genel yayın yönetmeni, tarih öğretmenini Burak Sevilen ve Mustafa Türker Beyler ise editörlerdi. Şu bilgiyi de buraya ekleyiverelim: Yıl: 2026 / Sayı 1.

Dergimizin adının altında, Konya Lisesi Dergisi ibaresi yer alıyordu. Kapakta Okulumu-

zun Muhteşem Bir fotoğrafı ve onu âdeta tepeden Kucaklayan kocaman bir ağaca yer verilmişti. Ve fotoğrafın eteğinde ise MAZİDEN ATİYE ibaresi yer alıyordu.

Buraya dergimizin içinde yer alan yazıları birer birer sayarak yer vermek istiyoruz, çünkü 2026 yılında şehrimizde yayımlanan ve reklam amaçlı olmayan tek kültür dergisi **ÇINAR 1889** idi.

Mustafa Türker, “Editör’ün Kaleminden” (s. 4). Dergimizin editörü olan Mustafa Bey, okulumuzun tarih öğretmenlerindedir.

Erkan Yakışır, “Köklü Bir Geçmişten Geleceğe Uzanan Yol” (5). Erkan Bey, Gazi Lisesi mezunu olup hâlen Meram ilçe Millî Eğitim Müdürü’dür.

Bahaddin Demirci “Takdim”, (6). Konya Lisesi Müdürüdür. (6)

Mustafa Türker, “Okulumuzun Mimarı: Mimar Muzaffer”, (7).

“Tarihçemiz”, (8-9).

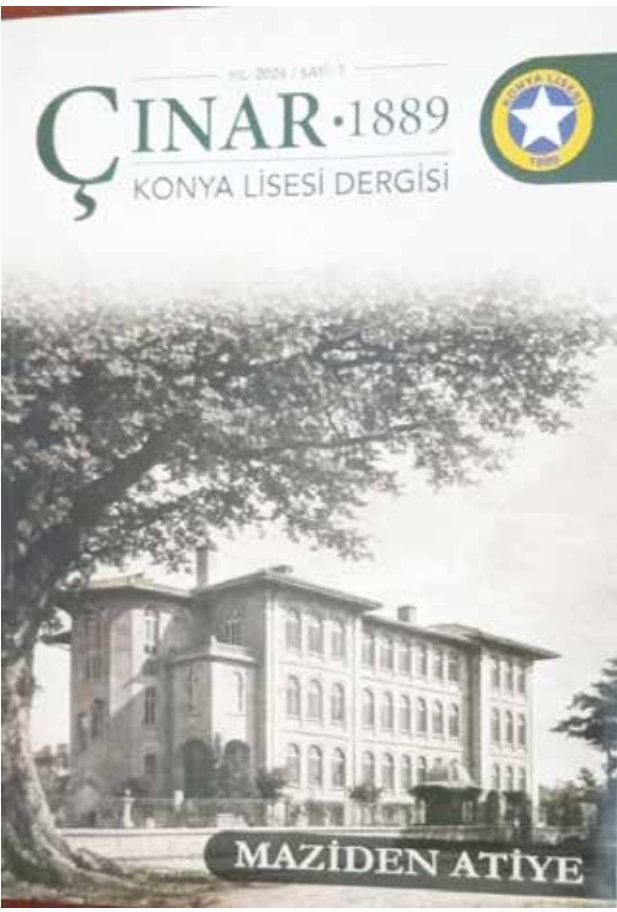
Oğuz Saç, “Okul Dergileri ve Eğitim”, (10). Okulun Türk dili ve edebiyatı öğretmenidir.

Neva Dallı 11 / H, Konya Lisesi Radyosu: Bir Dönemin Sesi”, (11).

İsmet Karaman”, “Arşive Takılmak” (12). Okulun Türk dili ve edebiyatı öğretmenidir.

Şura Nar Kara, “Yalnız Değilsin”, (13). Okulun psikolojik danışmanıdır.

Neva Dallı-Hüseyin Gürses, (?), “Aynı Sıralardan Belediye

ye Başkanlığına / Sayın Uğur İbrahim Altay ile Röportaj”, (14-17).

Burak Sevilen, “Konya’nın Kayıp Kültür Hazinesi: Yurt Dışındaki Tarihi Eserler”, (18-19). Okulun tarih öğretmenidir.

Metin Onur Sedefoğlu 11/A, “Mustafa Kemal Atatürk’ün Konya Lisesi Ziyaretleri”, (20-21).

Abdullah Topaç, “Çanakale Destanına Farklı Bir Bakış”, (22-23). Okulumuzun önceki müdürlerinden.

[Sanat Sayfası], Benginur Büyükkalaycı 12/G, “Burası Dünya mıdır”, “Engin Mavi”, “Hatırlı Sözler” (24). Bu son bölüm Buse Gülgür ile”.

Merve Şahin 10/B, “12 Mart İstiklal Marşı’nın Kabulünün 105. Yıl Dönümü Hakkın-

da”, (25).

Arda Karataş-Dila Yaşar, “Röportaj /Konya İl Ticaret Müdürü Mustafa Çağlayan”, (26-27).

Hüseyin Gürses 11/ F, “Rahmetin İzinde”, (28).

Hamza Pehlivan 10/G, “Gökyüzünün Serüveni: Havacılığın Dünü ve Bugünü”, (29).

Hamza Yiğit Işık 10/C, “Dününle Yarış: Sporun Asıl Mücadelesi”, (30).

“Meddahın Dilinden Konya Lisesi”, (31). Okulumuzun belgeselinin çekiminde görev alan Meddah Ahmet Yenilmez ile ilgilidir.

Fatma Rüveyda Eroğlu 10/F” İlber Ortaylı”, (32-33).

Nihan Çakmak, Melisa, Polatkan, Yasin Paltacı, “Röportaj: Prof. Dr. Tevfik Küçükkartallar”, 34-35. Prof. Küçükkartallar Meram Tıp Fakültesi’nde görevlidir.

Nisagül Mert 10/D, “Medeniyetlerin Harmanı: Konya Mutfağı”, (36-37)

[Sanat Sayfası], Ömer Faruk Erdur 11/G, Aşkın Günahı”, “Beyaz İstekler”, (38). Şiirler.

[Sanat Sayfası], Eylül Ceylan 12/B,” Eylülce” (39). Nesisir.

Didem Ateş, “Geçmişin İzinde: Kadim Başkent Konya ve Tarih Kokan Sokaklar”, (40-41).

Ali Yiğit Seçer 11/H, “Yapay Zekânın Yararları ve Zararları”, (42).

Fatih Oğuzhan, “Beden

Eğitimi ve Spor”, (43). Okulun beden eğitimi öğretmenidir.

Mustafa Ünlü, “Maziyle Atı Arasında Köprü: Türk Minyatür Sanatı”, (44-45). Okulun güzel sanatlar öğretmenidir.

Leyla Nur Tarhan 11/G, “Sessiz Kalan Çılgınlıklar”, (46-47).

Prof. Dr. Saim Sakaoglu, “Nostalji ve Anılar: Lisemize Adım Atalı Tam 75 Yıl Olmuş”, (48-50).

Özkan Özkaymak, “Nostalji ve Anılar”, (51). Konya Lisesi Mezunları ve Mensupları Derneği'nin başkanıdır.

Fatma Dilara Atay, “Nostalji ve Anılar”, (52). 1976-2001 Gazi Lisesi Türk Dili ve Edebiyatı Edebiyat Öğretmeni.

Ufuk Tarhan, “Nostalji Anılar”, (53). Konya Erkek Lisesi 1966 Yılı Mezunu. Derneğin oluşmasına öncülük eden, Anılan Günü toplantılarının mimarıdır.

“Zaman Tüneli / Öğretmenlerimiz”, (54-55). 1911-2005 yılları arasında çekilen seviz fotoğrafı.

“Eğitim ve Seminerler”, (56).

“Konyasporlu Futbolcular Asırlık Çınarda”, (57).

“Etkinlik ve Projeler”, (58-61).

“Sportif Başarılar”, (62).

“Aramızdan Ayrılanlar”, (63). 2004-2023 yılları arasında

vefat eden yedi öğretmenimiz fotoğraflarıyla birlikte anılmıştır.

Eğitim dünyamızın sayılı çınarlarından olan Konya Litemiz yetiştirdiği on binlerce öğrencisinin başarısıyla ne kadar özgünse yeridir. Günümüzün öğrencilerinin ortaya koydukları başarılar geleceğimiz için en güzel işarettir. Okulumuzun yönetici ve öğretmenlerine, başta okul müdürümüz Sayın Bahaddin Demirci Beyefendi ve çalışma arkadaşlarına teşekkür ediyor, başarılarının sürekli olmasını diliyoruz. Yazımıza, okulumuzun tarihi bir fotoğrafını da eklemeyi de uygun buluyoruz: Nereden nereye...

ÇINAR 1889'un yeni sayısında buluşmak umuduyla.

Ahmet
KUŞ

ALİÇ AĞACI

Selim kendini bildi bileli hafta sonlarında şehirde kalmayı sevmezdi. Hatta resmî dairede çalışırken, fırsatını buldukça, izin alıp hafta içinde bile kendini kırlara, bayırlara atardı. Fotoğraf çoğu zaman bunun bahanesiydi. Aslında anıları ölümsüzleştirmek hoşuna gidiyordu fakat uçsuz bucaksız bozkırlar, derin vadiler de onun en büyük tutkularından biriydi. Bunda çocukluk ve gençlik döneminin köyde geçmesinin de etkisi vardı. Doğaya çıktığı zaman ruhu da bedeni gibi özgürleşiyordu. Şehirde kaldığı zaman kendini boğulacakmış gibi hissediyordu. Kalabalıklar, binalar, trafik, koşturmaca, gürültü adeta ruhunu tutsak ediyordu. Şehirde yaşamasına rağmen şehirliyle pek fazla ünsiyet kuramamıştı. İnsani münasebetler ona samimi gelmediği için çoğu zaman yalnız kalmayı tercih ediyordu. Belki de bu onun ikiyüzlülüğe, çıkarıcılığa, bencilliğe, kabalığa, kurnazlığa karşı geliştirdiği bir savunma mekanizmasıydı.

Selim emekli olduktan sonra fırsat buldukça hafta içinde de kırlara gitmeye başlamıştı. Aldığı emekli maaşı ona yettiği için başka bir iş yapmayı aklından bile geçirmemişti. Şehirde olduğu gibi doğa yürüyüşlerinde de çoğu zaman yalnızlığı tercih edi-

yordu. Gezilere pek fazla kalabalıklıkla gitmeyi sevmiyordu. Bir grupla gittiği zaman tabiatın keyfine istediği gibi varamıyordu. Gruptakilerin yersiz şikâyetlerine, doyumsuzluklarına, isteksizliklerine tahammül edemiyordu. Harika bir gezide bile bazılarının “Buraya niye geldik, burada ne var ki...” demeleri dahi gönlünü incitiyordu. Bu sebepten dolayı gezilere kalabalık bir grupla gitmek yerine birkaç kişiyle ya da yalnız gidiyordu. Bazen de torunu Zeynep’i götürüyordu. Zeynep de dedesi gibi doğayı ve fotoğraf çekmeyi çok sevdiği için dedesiyle çoğu arkadaşından daha iyi anlaşıyordu. İnsanın kendisi gibi düşünen birisinin yanında kendini daha çok huzurlu hissetmesi gibi Selim’le torunu da beraber oldukları zaman çok mutlu oluyorlardı.

Altınapa Barajı’na gidebilmek için yol kenarında çoğu arabaya el kaldırmalarına rağmen epeyce bir zaman sonra eski bir kamyonet onları almak için durmuştu. Oysa eskiden el kaldırmadan bile duran olurdu ama son yıllarda insanlar çok değişmişti. Galiba bunda yolda meydana gelen bazı olumsuz hadiselerin de etkisi vardı. Artık insanlar birbirine pek fazla güvenmiyordu. Selim’le torunu kamyonetin kasasına binerken şoför

“Öne gelin, burada yer var.” diyerek onları yanına çağırıldı. Orta yaşlı, babacan tavırlı şoför, Selim’e “Arkada çok rüzgâr olur, burası daha iyi, hem benim de dilim şişti, biraz laflarız.” dedi. Zaten kamyoneti yük taşımada kullandığı için kasa pek de temiz değildi. Hafriyat taşıdığı için kamyonetin kasası toz toprak içerisindeydi. Şoför, Selim’e “Merhaba, hayırdır hemşehrim sizi hangi rüzgâr attı buralara? Nereden gelip nereye gidersiniz?” dedi. Selim kendini ve to rununu tanıttıktan sonra baraja niçin gittiklerini anlattı. Şoför daha soluk bile almadan, “Ben de Yenidoğanlıyım. Köyde ekip biçtiğim küçük bir tarlam ve 8-10 ineğim var. Sabah erkenden Konya’ya gelip işlerimi hallettim, şimdi de köye dönüyorum. Küçüklüğümde şehre at arabasıyla gelirdik. Babam alışveriş için Konya’ya geldiği zaman bazen beni ve küçük kardeşimi de yanına alırdı. Yol uzun sürse de arabanın üzerinde etrafı seyrederek gitmek çok hoşuma giderdi.” diyerek eliyle yol kenarındaki çamları gösterdi ve sözlerine devam etti, “Yıllar önce askerlerin diktiği çamlar bak şimdi nasıl da büyüdü... Yol boyunca yemyeşil bir orman oluştu. Ağaç gibisi var mı? Ağaçların hem insanlara hem de diğer canlılara faydası var. Envaiçeşit hayvan, börtü böcek buradan sebepleniyor. Üstelik ormanın yağışlara da faydası var. Bak nasıl kuraklık çekiyoruz. Hikmetinden sual olunmaz ama Allah bu yıl daha bir damla yağış vermedi. Yağmura hasretiz. Tabii hasret kalırız, insanlar insanlığını unuttu. Adam yanı başın-

daki komşusu açlığından ölse bile haberi yok... Zaten zekâtı, öşürü, sadakayı bilen bile kalmadı!”

Selim şoförü dikkatlice dinledi ve bir şey söylemeden başını sallayarak sözlerini tasdik etti. Selim de yol kenarındaki ağaçların dikilişini, yıllar içinde büyü-yüp bir ormana dönüşmesini çok iyi hatırlıyordu. Memuriyetteki görevinden dolayı bu yoldan Beyşehir’e çok gidip gelmişti. Zeynep de dedesiyle şoför arasında geçen konuşmaları pürdikkat dinliyordu. Konuşmaları dinlerken bir yandan da dışarıyı seyrediyordu. Sohbet ilerlemişken baraj da görünmeye başlamıştı. Zeynep ağaçları izlerken onları diken askerleri hayal etti. Kıraç araziye bu hâle getirmek için kim bilir neler çektiler, diye düşündü. Bu konuşmaları duyduktan sonra Zeynep’in ağaca, doğaya önem verenlere karşı sevgisi biraz daha artmıştı. Ağaç ve doğa sevgisini ona dedesi aşılamaştı. Birlikte gittikleri kır gezileri onun doğaya karşı sevgi beslemesine vesile olmuştu. Büyüdüğü zaman Zeynep de dedesi gibi vaktini kırlarda, dağlarda, vadilerde, ormanlarda geçirmek ve onun gibi güzel fotoğraflar çekmek istiyordu. Aslında resme de meraklıydı ama bu aralar fotoğraf sanatı daha çok ilgisini çekiyordu. Dedesi doğa gezilerinde sıkılmasın diye ona da küçük bir dijital fotoğraf makinesi almıştı. Biraz basit bir makine olmasına rağmen iş görüyordu ama dedesinin makinesi daha güzel fotoğraf çekiyordu. Zeynep daha çok doğa fotoğraflarını seviyordu. Ağaçları, çiçekleri, dağları, ne-

hirleri, kuşları fotoğraflamak ona daha cazip geliyordu. Nasıl olsa büyüyünce ben de dedemin fotoğraf makinesinden alacağım, diye kendini teselli ediyordu. Gerçi dedesi eli alışsın diye bazen kendi makinesini Zeynep'e veriyor, hatta ona nasıl çekmesi gerektiğini de öğretiyordu. Vakit buldukça fotoğrafçılık hakkında da pratik bilgiler veriyordu.

Şoför "Selim Efendi ben sizi sağda indireyim. Şu patikadan yürürseniz yol sizi baraja götürür." diyerek barajı eliyle işaret etti. Selim, "Teşekkür ederim, Allah razı olsun, bizi arabana aldın, buraya kadar getirdin." deyip elini cebine attı ve yüz lirayı uzatıp "Biliyorum az ama torunlara bir şeyler alırsın." dedi fakat ısrarlarına rağmen şoför parayı almadı. Zaten Selim de bu yörenin insanını bildiği için bu durumu garipsemedi. Bugüne kadar bindikleri arabaların şoförleri genellikle gani gönüllüydü. Birkaç istisna dışında hiçbiri ücret almamıştı. Aslında her zaman çantasında çikolata, bisküvi, gofret gibi yiyecekler bulunurdu ama evden aceleyle çıktığı için bu sefer yanına hiçbir şey almamıştı. Aslında hazır gıdaları pek sevmezdi. Gittiği köylerde, kasabalarda etrafına toplanan çocuklara çantasında taşıdığı bu küçük armağanları dağıtırdı. Bazen de yanına küçük hikâye kitapları alırdı. Köylerde çocukların kitaba ulaşmaları biraz zor olduğu için kitap verdiği zaman çocuklar çok sevinirdi. Keşke yanımda yiyecek bir şeyler ya da kitap olsaydı da şoföre en azından onlardan verebilseydim diye hayıflandı ama hiçbir za-

man ihmal etmediği hâlde bu sefer yanına bir şey alamamıştı. Şoföre karşı mahcup olmuştu. Şoförün elini sıkıp arabadan indiler. Şoför "selametle" deyip yoluna devam etti.

Mevsim sonbahar olmasına rağmen hava çok sıcaktı. Güneş yaz günü gibi ortalığı yakıp kavuruyordu. Hafif rüzgâr esse de hava bunaltıcıydı. Su iyice çekildiği için Altınapa Hanı da ortaya çıkmıştı. Selim ağaçların arkasındaki hanı torununa gösterip "Zeynep baraj yapılıncı han da suyun içinde kaldı. Kervan yolu daha önce buradan geçiyordu. Bu yol üzerinde her 20-25 km'de bir han bulunuyordu. Bu hanlar artık kullanılmadığı için birer birer yıkılıp gitti. İşte Altınapa Hanı da Selçuklu Dönemi'nden günümüze intikal eden hanlardan biriydi. Vaktiyle deve kervanları her türlü ihtiyaçlarını bu hanlarda karşıyorlarmış. Hanlarda yolcular için aşevi, hamam, mescit gibi yapılar da bulunuyormuş. Açlar doyurulur, hastalar tedavi edilirmiş. Hatta hayvanlar için nalbant bile bulunmuş. Büyük hanlar adeta günümüzün lüks otelleri gibiymiş. Aynı yol üzerindeki iki han arasında birer günlük mesafe bulunuyormuş. Bir handan sabah namazından sonra yola çıkan kervan akşam olurken diğer hana ulaşmış. Devlet ülkede ticaret gelişsin diye kervanların güvenliğini sağlamak için bir teşkilat bile kurmuş..." diyerek hanlar hakkında torununa kısa bilgiler verdi. Zeynep tarih dersine meraklı olduğu için izlediği bazı belgesellerde çokça kervan görmüştü. Dedesine "Biliyorum bu mümkün değil ama dede bir

gün seninle birlikte böyle bir kervanla yolculuk yapmak istedim.” dedi. Dedesi gülümseyerek bir alıç ağacının gölgesine oturdu ve “Gel kızım burada biraz soluklanalım. Hava iyiden iyiye ısındı hem birer bardak kahve içeriz hem de sohbet ederiz.” dedi. Sırt çantasını ağacın yanına bırakıp etraftan çalı çırpı toplamaya başladı. Her zaman olduğu gibi Zeynep de ona eşlik etti. Yeterince çalı çırpı toplayınca küçük bir ateş yaktı ve sırt çantasından cezveyi çıkartıp taştan yaptığı ocağın üzerine koydu. Bir müddet sonra kahve mis gibi kokmaya başladı. Zeynep Türk kahvesini sevmiyordu ama sırf dedesini kırmamak için küçük bir bardak kahve içiyordu. O, filtre kahveyi daha çok seviyordu. Ağacın gölgesinde otururken yere düşen alıçları toplamaya başladı. Dedesi “Zeynep onlar kurtlu olur. Biraz sonra dalından toplarız, yeri gelmişken sana bir alıç kıssası anlatabayım.” dedi ve kahvesinden bir yudum daha içtikten sonra anlatmaya başladı, “Vaktiyle Anadolu’da Yunus Emre diye bir zat

yaşarmış. Yunus kıtlık olduğu bir yıl çok bunalmış ve Kırşehir’de Hacı Bektaş-ı Veli diye bir pir olduğunu duymuş. Onu ziyaret etmeye karar vermiş. Pirin yanına eli boş gitmemek için de heybesine dağdan alıç toplayıp yola koyulmuş. Dergâha varınca kapıda kendisini karşılayan talebelere pir ile görüşmek istediğini ve alıçları Hacı Bektaş-ı Veli’ye armağan olarak getirdiğini söylemiş. Talebeler Yunus’u pir ile görüştürmek için odaya buyur etmişler. Hacı Bektaş-ı Veli ile Yunus bir süre sohbet etmişler. Hacı Bektaş-ı Veli ondaki ruh inceliğini görünce ona buğday yerine himmet vermeyi teklif etmiş. Yunus, himmetin değerini bilmediği için ‘Himmeti ne yapayım bana buğday gerek’ demiş. Bunun üzerine Hacı Bektaş-ı Veli ‘Getirdiğin alıcın her tanesine bir himmet’ verelim demesine rağmen Yunus bunu da kabul etmemiş ve çoluk çocuğu olduğunu, himmetin karın doyurmayacağını söylemiş. Pirin emriyle, götürebileceği kadar buğday verilmiş ve dergâhtan yolcu edilmiş. Hacı Bektaş-ı Veli

ve talebeleriyle vedalaşan Yunus Emre yola koyulmuş ama köyden biraz uzaklaşınca akli başına gelmiş. Pişman olup geri dönmüş ve himmete talip olmuş. Talebeler Yunus'un dergâha geri döndüğünü ve himmet istediğini pire iletmişler ama Hacı Bektaş-ı Veli, 'Artık bu iş burada olmaz, biz onun kilidinin anahtarını Tapduk Emre'ye verdik. Varsın nasibini ondan alsın' demiş."

Zeynep dedesinin anlattığı kıssayı dinledikten sonra "Dede demek ki her ağacın bir öyküsü olduğu gibi alıç ağacının da bir öyküsü varmış. Ne zaman dağ başında yalnız bir ağaç görsem hüzünlenir, bir süre oradan ayırlanamam. Kendi kendime acaba bu dağ başına bu ağacı kim dikti diye düşünürüm. Yalnız ağaçlar bana da yalnızlık duygusu verir." dedi ve ateşi söndürüp hana doğru yürümeye başladılar. Bu yıl kuraklığın etkisiyle baraj suları neredeyse dere yatağının kıyısına kadar çekilmişti. Koskoca ovaya henüz bir damla yağmur düşmemişti. Oysa toprağın suya çok ihtiyacı vardı. Bitecek diye halk suyu tasarruflu kullanmaya başlamıştı. Eskiden su bol diye çoğu, muslukları açık bırakıp tasarrufa filan hiç dikkat etmezdi. Suyun çekildiği yerlerde çatlaklar oluşmuştu. Toprak adeta koca bir çöle dönmüştü. Selim çatlayan toprakların birkaç kare fotoğrafını çekti. Daha önce çektiği iki ayrı diayı üst üste koyup ilginç bir görüntü oluşturmuştu. O dönemde henüz dijital fotoğrafçılık yaygınlaşmadığı için deneysel fotoğrafları ya karanlık odada ya da bu şekilde iki diayı birleştirerek yapıyordu. Oysa

şimdi bilgisayarda dijital fotoğraflar üzerinde yapılmayacak değişiklik neredeyse yok gibi... Amatör fotoğrafçılık derneğinde bu kareleri izlettiği zaman bir hayli ilgi görmüştü.

Hanın içine kadar girdiler. Toprak iyice kuruduğu için rahatça yürüyebiliyorlardı. Han uzun süre suyun altında kalmasına rağmen sapaşğlam duruyordu. Selim torununa "Keşke imkân olsa da taşlarını numaralandırıp yolun kenarına taşısalardı ne güzel olur. Han restore edilip başka bir amaçla kullanılabilir. Böylelikle ecdadımızın hatırası da yaşatılmış olur." dedi. Hanı fotoğrafladıktan sonra dereyi takip eden yol boyunca Başarakavak'a doğru yürümeye başladılar. Selim teleobjektifini takip dere kenarındaki ağaçlara konan kuşları fotoğraflamaya çalıştı ama objektifi yetersiz kaldığı için kuşlar fotoğrafta küçük birer nokta gibi çıktılar. Selim "Ne zamandan beri daha güçlü bir objektif almak istiyorum ama iyi bir objektif için bir kucak dolusu para istiyorlar, ikinci el objektiflere de güvenemiyorum." dedi. Zeynep "Dede inşallah istediğin objektifi alırsın. Derenin karşı kıyısı da güzel görünüyor, sanki o taraf daha yeşil gibi bir gün oraya da gitsek." deyince Selim "Tabii kızım bir gün de karşı kıyıya gideriz hem dere kenarında yürürüz hem de terk edilmiş Değirmenköy'ü gezeriz." dedi. Eskiden Başarakavak yolunun etrafı daha tenhaydı ama şimdi yol kenarı bağ evleriyle doldu. Hatta yamaçlara bile irili ufaklı bağ evleri yapıldı. Son yıllarda şehirli bağ evine merak sarmıştı. Sadece buralarda

değil şehrin diğer çıkışlarında da küçük hobi bahçeleri oluşmaya başlamıştı. İnsanlar şehrin kirli havasından, gürültüsünden, keşmekeşinden kaçıyordu. Betondan, egzoz gazından sıkılan kendini doğaya atmaya başladı. Aslında Selim de böyle bir yer almayı istiyordu ama şimdilik imkânları buna yetmiyordu.

Selim bir yandan etrafındaki güzellikleri fotoğraflarken bir yandan da torunuyla sohbet ediyordu. Sol taraftaki tepenin yamacındaki yalnız ağacı görünce Hikmet Birand'ı hatırladı. Çantasından “Anadolu Manzaranları” kitabını çıkarıp yalnız ağaçla ilgili kısmı okumaya başladı; “Şu karşiki tümseğin üstünde yusuvarlık bir ağaç var. Tek ağaç! Ovanın monoton düzlüğünden kâinatı seyreden bir ağaç. Bu, mutlak bir alıçtır. Yalnız bu ovada değil, bütün Anadolu'da bu tek ağaçlara dikkat ediniz; onlarda yalnız, kendi başına, kendi hâlinde yaşayan insanı görür gibi olursunuz. Tek ağaçlara yaklaşırsanız, çapraşık kuru dallarına bağlanmış sarılı, beyazlı, allı morlu, her renkten solgun paçavralar görürsünüz. Bunlar setrelerin, cepkenlerin yenlerinden koparılmış, o kuru dallara bağlanmış arzuların adaklarıdır. Belki hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olan güzel arzuların adakları... Kim bilir, bu tek ağaç altında yatan da belki sağlığında tek başına yaşayan bir azizdir fakat bu step tümseği üstünde kendine ne güzel anıt seçmiş.” Kitaptan okuduğu bölüm bitince torununa; “Zeynep, Hikmet Birand Karamanlı yani hemşehrimiz sayılır. Rahmetli tam bir doğa âşığıydı. Zaten ki-

taplarında da hep doğadan, Anadolu'dan, bitkilerden bahsedirdi. Üstelik bizim gibi o da yalnız ağaçları severdi. Kitaplığında onun yazdığı “Kurak Çorak” ve “Alıç Ağacı ile Sohbetler” de var. Bir doğasever olarak bu kitapları da okumalısın.” dedi. Zeynep baş hareketiyle dedesini onaylayıp en kısa sürede okuyacağını söyledi.

Kahve içtikleri alıç ağacının yanına dönünce ateşi yenileyip çay suyu koydular. Selim ateş için etraftan biraz daha çalı çırpı topladı. Zeynep biraz yorulduğu için sırt çantasından çıkardığı şiltenin üzerine uzandı. Yattığı yerden alıç ağacının dallarını izlerken “Kim bilir yıllarca gölgede kimleri misafir ettin? Ne kışlara ne yazlara şahit oldun, meyvelerini yemek kimlere nasip oldu?” diyerek doğanın dinginliğinde hayal kurmaya başladı ve gözleri kapanıverdi. Bir süre sonra dedesinin müşfik sesiyle uyandı. Dedesi getirdikleri azıkları çıkarıp çayı da demlemişti. Zeynep için doğa yürüyüşlerinin en keyifli anlarından biri de ateşte demlenmiş çay içmekti. Yaşı küçük olmasına rağmen çayı çok severdi. Dedesinin demlediği çayın tadı da harika olurdu. Zaten öyle bal baklava da istemezdi. Tandır ekmeği, domates, peynir ve zeytini fırın kebabına değişmezdi. Baraj gezisi çok güzel olmuştu. Üstelik Zeynep her gezide olduğu gibi bu sefer de dedesinden doğa hakkında yeni bilgiler öğrenmişti. Biraz alıç topladıktan sonra vakit ikindiye yaklaşınca geri dönmeye karar verdiler. Şehre gitmek için belirli bir saatten sonra vasıta bulmak zor olabilirdi.

YÛNUS EMRE DÎVÂNİ KARAMAN NÜSHASI İMLASINA GÖRE 13. YY YAZMA ESERİ -2

5. Değerlendirme

Karaman Nüshası'nın genel yazım özelliği

Karaman Nüshası'nın genel yazımı; Eski Anadolu Türkçesi imlası ve Uygur İmla Geleneği ve ağız özellikli dil üzerine kuruludur. Eski Türkçeden bazı sözcükler barındırmasıyla Eski Türkçe özellikli bir yazımdan da söz edilebilir.

Ünlü ve ünsüzlerin kullanım biçimi çoğunluk Eski Anadolu Türkçesiyle ortaktır.

“Anı (عنأ)” örneğinde olduğu gibi uzun a'nın imlası, Türkmen Türkçesi ya da dönemine göre Harezmi bölgesinin imlası olabilir.

Uygur imla geleneği

Karaman Nüshası'nın hangi döneme ait olduğunu anlamada en dikkat çekici unsur, Uygur imla geleneğine ait yazım özelliklerinin açık biçimde korunmuş olmasıdır. Bu özellik, nüshayı hem diğer Yûnus Emre Dîvânı nüshalarından hem de Eski Anadolu Türkçesi metinlerinden ayırarak özgün bir yere taşır.

Metinde ŋ sesi yerine “ng” yazılması, “ç” sesinin “c”, “p” sesinin “b” ile karşılanması, son ünlü “e” için elif (ل) kullanıl-

ması ve bazı eklerin ayrı yazılması gibi örnekler, yazımın 13. yüzyıl sonuna ait olduğunu göstermektedir. Nitekim bu tür yazım özellikleri 14. yüzyıldan sonra ortadan kalkmaktadır.

Bu durum, aynı zamanda dönemin dil yapısına da ışık tutar. 13. yüzyılın sonlarında görülen karışık dillilik ortamı (Korkmaz, 1972, s. 17–34), farklı yazım geleneklerinin bir arada kullanılmasına zemin hazırlamıştır. Harezmi ile Anadolu arasındaki yoğun kültürel temas da bu çeşitliliği desteklemiştir (Korkmaz, 1972, s. 31).

Bütün bunlar birlikte düşünüldüğünde, Karaman Nüshası'nı yazan kişinin yalnızca Eski Anadolu Türkçesini değil, Uygur yazım geleneğine hakim olduğunu, Uygur yazım geleneğinin yaşatıldığı bölgeleri bildiğini ve oralarda yaşadığını ve bu iki geleneği bilinçli biçimde bir araya getirdiği anlaşılmaktadır.

Karaman Nüshası'nı özgün kılan en önemli yönlerden biri, Uygur imla geleneğine ait bu özelliklerin diğer Yûnus Emre Dîvânı nüshalarında yer almasıdır.

Eski Türkçe sözcükler

Eski Türkçeden gelen “çeg, çevürü, körüg” sözcüklerinin, Yûnus Emre Dîvânı nüshaları içinde yalnızca Karaman Nüshası’nda yer alması; eserin özgünlüğü ve dönemi hakkında somut çıkarımlar yapma imkânı sunmaktadır.

Bunun yanında “gözerken / görürken”, “demir / demür”, “yavı / yavu” gibi ikili kullanımlar, Eski Türkçe ile Eski Anadolu Türkçesi arasındaki geçiş sürecini yansıtır; Harezmi bölgesiyle kurulan kültürel bağların etkisiyle ortaya çıkan bu söz varlığı, çok dillilik ve çok imlallık (Korkmaz, 1972, s. 26–28) bakımından değerlendirildiğinde, Karaman Nüshası’nın 13. yüzyıl sonuna ait olduğunu açıkça göstermektedir.

Yûnus Emre’nin “bana seni gerek seni” redifli şiiri ile Ahmet Yesevî’nin “minge sini ok kirek sin” redifli şiiri arasındaki tema benzerliği de dikkate alındığında, Eski Türkçe söz varlığını koruyan Karaman Nüshası’nın özgünlüğü daha belirgin hâle gelmektedir.

Sadece Uygur imla geleneği ve Eski Türkçeden örnekler birlikte ele alınıp değerlendirildiğinde Yûnus Emre Dîvânı Karaman Nüshası’nı; 13. yüzyılda yaşamış, dönemin dil ve imla özelliklerini iyi bilen hem Anadolu sahasına hem de Harezmi bölgesine kültürel anlamda hakim müellifin ya da müstensihinin, en geç 14. yüzyıl başında yazdığı ya da istinsah ettiği rahatlıkla söylenebilir.

Yûnus Emre Dîvânı Karaman Nüshası’na göre de nüshanın yazım / istinsah tarihi Hicri 700 Miladî 1300’dür.⁽¹⁾

Latince ve Yunanca sözcükler

Nüshada geçen Latince “terre” ve Yunanca “horyad” sözcükleri, diğer Yûnus Emre Dîvânı nüshalarında bulunmamaktadır. Karaman Nüshası’nda 13. yy’da kullanılan terre sözcüğü, dilimize taraça biçimiyle ancak 19. yüzyıl sonuna girmiştir.

Yunanca “horyad” sözcüğünün Türkçede kullanımına ilişkin en erken tespit 14. yüzyıl ilk yarısıdır (Nişanyan, 2025).

Şiirlerinde geçen Galinos ve Hipokrat adları ile birlikte düşünüldüğünde Yûnus Emre’nin fen ve felsefe dersleri aldığını göstermesi açısından her iki sözcüğünün bilinçli seçildiği açıktır. Bu tespit de Karaman Nüshası’nın yine 13. yy eseri olduğunu destekler.

Karaman Nüshası’nın kendine özgü yazımı

Karaman Nüshası, Eski Anadolu Türkçesi ve Uygur İmla Geleneği dışında kendine özgü yazım biçimlerine sahiptir.

Bir ünsüze çift hareke koyma yöntemi

Bir yazım yanlığı gibi görülebilecek bu uygulama, aslında

(1) 51a2 ki târih dahı yidi yüzdeyidi

yûnus cânı bu yolda fidıyidi (Yûnus Emre, yz, s. 51a)

bazı ünlüleri daha belirgin göstermek amacıyla kullanılan farklı bir yazım biçimidir ve Eski Anadolu Türkçesinde geçiş dönemi özelliği olarak değerlendirilir (Dinar, 2022, s. 33-41). Nüshada “bèzer, bilmek/bülmek, birimiz/birümüz, ğarbè, kâş” gibi örneklerde bu kullanım açıkça görülmektedir.

Bu yöntem, istinsah tarihi 1265 olan Dîvânu Lugâti't-Türk'te yer almakta; ilk hecesinde hem üstün hem de esre kullanılan yeldirdi/yıldirdi sözcüğünde kapalı é'ye işaret vardır (Atalay, 1943, C III, s. 98; C I, s. 133, 408; C II, s. 90, 244). Aynı uygulama Memlûk sahasında ve Eski Anadolu Türkçesi metinlerinde de görülür. Özellikle 14. yüzyılda yazılan Sîretü'n-Nebî'de bu yazım biçimi oldukça yaygındır (Dinar, 2022).

Bilmek / bülmek sözcüğünde ise Eski Anadolu Türkçesine özgü bir dudak yuvarlaklaşması olayı söz konusudur.

Elif üzerine üstün koyarak yapılan uzun â yazımı da yine Eski Anadolu Türkçesine ait bir yöntemdir (Dinar, 2022).

Dîvânu Lugâti't-Türk'te ve Sîretü'n-Nebî'de bulunan bir ünsüze çift hareke koyma yönteminin Karaman Nüshası'nda da tespit edilmesi, nüshayı Yûnus Emre'nin yaşadığı dönemle irtibatlandırmakta ve nüshanın 13. yüzyıl sonunda ya da 14. yüzyıl başında yazıldığına somut kanıt olmaktadır.

Ve bağlacının ve Farsça isim

tamlaması -ı takısının u, ü, ı, i biçiminde yazımı

Ayşe İlker'in tespitlerine göre bu tür yazımlar, Eski Anadolu Türkçesi gramerinin ve imlasının henüz kurallaşma sürecinde olduğu bir döneme işaret etmektedir. “Ve” bağlacının u, ü biçiminde yazımı 13. yüzyılda başlamış, 14. ve 15. yüzyıllarda da kullanılmaya devam etmiştir (İlker, 2021, s. 15-25).

Karaman Nüshası'nda ise buna ek olarak, bağlacın ı, i ile; tamlama unsurunun ise u ile gösterilmesi dikkat çekmektedir. Bu kullanım, mevcut bilgiler ışığında diğer Yûnus Emre Dîvânı nüshalarında yaygın olarak görülmeyen, nüshaya özgü bir yazım tercihi olarak değerlendirilebilir.

Alınma sözcükler

“Ma'mele, vasyet, niyet, heb, zekerya, azrayıl” gibi alınma sözcüklerin Türkçe söyleyişe uygun biçimde yazılması, dönemin konuşma dilinin yazıya yansımaları olarak değerlendirilebilir.

Vezin gereği “rahem, resem, akal, ehel” gibi sözcüklerde görülen yazım değişiklikleri ise, şiirin ölçüsünü koruma amacıyla yapılan bilinçli tercihler olarak açıklanabilir. Bu durum, metinde hem konuşma diline yaklaşma hem de şiirsel yapı kaygısının birlikte etkili olduğunu göstermektedir.

Lehçe ya da ağız özellikli yazımlar

“Görerken /görüriken, yavu/yavı” biçiminde hem Eski Türkçe hem de Eski Anadolu Türkçesi söyleyişli ve yazımlı sözcüklerin varlığı, geçiş dönemini işaret ettiğinden yine çok dilli çok imlali özelliğiyle Karaman Nüshası’nı, 13. yüzyıla götürmektedir.

“Deñezler (deniz), ışık (eşik), ünübübeni (inübüben), öyle (eyle)” gibi sözcüklerde de yine ağız özellikli bir yazım görülebilmektedir.

Türkçenin en eski sözcüklerinden olan ve günümüze kadar gelebilmiş olan Irak sözcüğünün ırag biçiminde de ötümlleşmeye dayalı bir ses olayı görülmektedir.

6.Sonuç

Yûnus Emre Dîvânı Karaman Nüshası; lehçe ve ağız farklılıklarını yansıtan, Eski Anadolu Türkçesinin başlangıç dönemine ait yazım özelliklerini taşıyan, Uygur imla geleneği ile yer yer birleşen ve kendine özgü yazım biçimleri barındıran çok katmanlı bir metindir. Ayrıca Eski Türkçe, Latince ve Yunanca kökenli söz varlığı unsurlarını içermesi, metnin farklı dil ve kültür çevreleriyle temasını göstermektedir. Bu özellikleriyle Karaman Nüshası, birden fazla dil ve kitleye hitap eden, çok imlali bir yapı arz etmektedir.

Elde edilen dil ve imla verileri birlikte değerlendirildiğinde, nüshanın 13. yüzyıl sonu

ile 14. yüzyıl başları arasına tarihlendirilebileceği anlaşılmaktadır.

Bu çerçevede iki temel soru öne çıkmaktadır:

Karaman Nüshası nerede yazıldı?

Şiirlerde adı geçen şehirler ve bazı şiirlerin Ahmet Yesevî geleneğiyle benzerliği dikkate alındığında, Yûnus Emre’nin Anadolu ile birlikte Azerbaycan, İran, Irak, Suriye ve Türkistan sahasıyla ilişkili olduğu düşünülebilir. Bu durum, Karaman Nüshası’nın çok dilli ve çok imlali yapısıyla örtüşmektedir.

Ancak Yûnus Emre Dîvânı Karaman Nüshası’nın Karaman’da olması ve Yûnus Emre Tekkesine ait bir eser olması, Yûnus Emre’ye ve Yûnus Emre Tekkesine dair çok eski ve sayıca fazla arşiv belgesi bulunması eserin nerede yazıldığına ya da nerede muhafaza edildiğine bir yanıt olabilir.

Karaman Nüshası, müellif mi müstensih nüshası mı?

Bu soruya yalnızca imla özelliklerine dayanarak kesin bir yanıt vermek mümkün değildir. Nüshanın fiziki özellikleri, hat yapısı, ses ve biçim bilgisi unsurları ile birlikte değerlendirilmesi gerekmektedir. Ayrıca kâğıt ve mürekkep analizleri gibi bilimsel incelemeler, yazım tarihinin daha kesin biçimde belirlenmesine katkı sağlayacaktır.

Son olarak, “Yûnus Emre Dîvânı nüshaları tenkitli metin yoluyla mı yoksa müstakil olarak mı incelenmelidir?” sorusuna bu çalışma dolaylı bir yanıt sunmaktadır. Karaman Nüshası'nın bağımsız olarak ele alınması, diğer nüshalardan ayrılan yönlerinin ve özgün katkılarının ortaya konulmasını mümkün kılmıştır.

Kaynakça

- Atalay, B. (1943). *Divânı lugâti't-türk* (Cilt I-III). Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Ayverdi, İ. (tarih yok). İmla. *Kubbealtı lugati*. <https://lugatim.com/s/imla>, (Erişim Tarihi: 13.10.2025)
- Dilçin, C. (1983). *Yeni tarama sözlüğü*. Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Dinar, T. (2022). Türkçe yazılmış Arap harfli metinlerde bir imla arayışı: Çift hareke kullanımı. *Dil Araştırmaları*, 16(31), 33-41.
- Ersoy, A. (2017). Eski Anadolu Türkçesi özellikleri bulunan *Silsile-nâme* adlı eserin imla özellikleri. *International Journal Of Language Academy*, 5(8), 420-425.
- Gülsevin, G., Boz, E. (2022). *Eski Anadolu türkçesi*. Gazi Kitabevi.
- İlker, A. (2021). Yunus Emre'nin üslubunda yapı taşları: “u” bağlacıyla kurulmuş ad grupları. H. Sarı, Y. Koşar (Haz.), *Yunus Emre. İhlamur Anma ve Armağan Kitaplar Dizisi-3. C 2*. 15-25
- Karahan, L. (2006). Eski Anadolu Türkçesinin kuruluşunda yazı dili-ağız ilişkisi. *Turkish Studies*, 1(1), 9-18.
- Kaşgarlı Mahmut. (2020). *Divânı lugâti't-türk* (A. B. Ercilasun - Z. Akkoyunlu, Haz.). Türk Dil Kurumu Yayınları.
- Kaşgarlı Mahmüd. (2005). *Divânı lugâti't-türk*. Kabcacı Yayınevi.
- Korkmaz, Z. (1972). Selçuklular çağı Türkçesinin genel yapısı. *Türk Dili Araştırmaları Yıllığı - Belleten*, 20, 17-34.
- Korkmaz, Z. (2004). Eski Anadolu Türkçesinin Türk dili tarihindeki yeri. *Türk Dili Araştırmaları Yıllığı - Belleten*, 52(2), 99-105.
- Nişanyan, S. (2025). Horyad. *Nişanyan sözlük*. <https://www.nisan-yansozluk.com/sözcük/hoyrat>, (Erişim Tarihi: 13.10.2025)
- Özcan, A. (2007). Paşa. *TDV İslâm Ansiklopedisi*, 34. Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları. 182-183
- Şemsettin Sami. (1901). *Kamûs-ı türki*.
- TDK. (t.y.). Körük. *Etimoloji sözlüğü*. <https://www.sozluk.gov.tr>
- Timurtaş, F. K. (1976). Küçük Eski Anadolu Türkçesi grameri. *Türkiyat Mecmuası*, 18, 331-368.
- Tuğlacı, P. (1985). Terra. *Okyanus Ansiklopedik Sözlük*, 9.
- Türk Dili. (2025, 21 Ağustos). *Uygur yazı geleneği: osmanlıcaya geçiş dönemi imla özellikleri*. <https://turk-dili.org/osmanlicaya-gecis-donemi-imla-ozellikleri/>
- Tulum, M. M. (2014). Cengiz Aytmatov'un ismi üzerine. *Türkiyat Mecmuası*, 24, 91-97.
- Yıldırım, Y. (2026). Yunus Emre Dîvânı Karaman nüshası yazım özellikleri. *Uluslararası Türk Dünyası Araştırmaları Dergisi*, 9(2), 255-292. <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/5523780>
- Yûnus Emre. (yz). (14. yy). *Yûnus emre dîvânı karaman nüshası*.

**Değerli
okuyucularımız;**

**Bu sayı ile 24. cildimizi
tamamlıyoruz.**

Yaz döneminde neşriyatımıza ara vererek Eylül ayı içerisinde 25. cildimize başlayacağız.

Saygılarımızla...

